

Den Bosch, 12 juli 2016

Hier de motivering geven waarom vervolging ingezet moet worden.

Mbt verjaring

→ aanhoudende pogingen gedaan, klachten steeds afgewezen

Met betrekking tot artikel 255 Sr (het opzettelijk in hulpeloze toestand brengen of laten van iemand) en artikel 300 lid 4 Sr (het opzettelijk benadelen van de gezondheid) en artikel 308 (het veroorzaken van zwaar lichamelijk letsel door schuld) wordt gesteld dat er een verjaringstermijn geldt van 6 jaar, danwel 12 jaar bij zwaar lichamelijk letsel.

Met betrekking tot artikel 303 Sr: voor wederrechtelijke vrijheidsbeneming staat een verjaringstermijn van 20 jaar, en de zware mishandeling met voorbedachten rade verjaart niet meer.

Het argument van verjaring is misplaatst.

Ik heb sinds het moment dat ik gedwongen werd opgenomen veelvuldig mijn klachten geuit, op alle manieren die ik kon bedenken. Ik heb het gezegd, ik heb geschreeuwd en gehuild, ik heb mijn wanhoop getoond, ik heb de patientenvertrouwenspersoon meermaals ingeroepen, ik ben een aantal keren weggelopen om hulp te zoeken, waarbij ik bij familie en hulporganisaties aanklopte, en ik heb me zelfs toen al bij de politie gemeld met mijn klachten. (maar vanwege mijn RM werd ik doorgaans enkel teruggebracht). Ik heb ook vaak de kindertelefoon gebeld (die daarna geblokkeerd werd door de leiding). Ik heb zelfs vreemden op straat en bij de EHBO aangesproken, en 1 vrouw [REDACTED] heeft nog geprobeerd er werk van te maken.

Ook na mijn opname heb ik aanhoudend pogingen gedaan om gehoor te vinden met mijn klachten. Het feit dat ik aanvankelijk dak- en thuisloos was hielp niet. Ook toen weigerde de politie een aangifte op te nemen van mishandeling. Ik had wel een contactpersoon bij de politie die me aanhoorde [REDACTED]

Ik heb lang moeten zoeken naar een gespecialiseerde advocaat, en ik vond mijn huidige advocaat pas in 2002, en vanaf dat moment zijn de klachtenprocedures in gang gezet, waarvan u de gegevens heeft.

Daarnaast ben ik ook activist, en heb ik ook op tal van niet-juridische manieren geprobeerd om mijn klachten aan de kaak te stellen en op te lossen. Naar aanleiding van mijn acties is er onder andere een aanbod voor genoegdoening gedaan door de instelling [REDACTED] wat gezien kan worden als een soort schuldbekentenis dat zij fouten hebben gemaakt in mijn behandeling. Echter de onderhandelingen over de aangeboden genoegdoening zijn stukgelopen.

Ik heb dus niet stilgezeten. Ik heb juist zowel tijdens als na mijn behandeling op talloze manieren geprobeerd om gehoor te vinden met mijn klachten.

Ik heb al voor het verstrijken van de verjaringstermijn actief mijn klachten geuit, en ben daar sindsdien ook niet mee opgehouden. Mijn klachten zijn al jarenlang min of meer algemeen bekend in het publieke domein, onder andere door de aandacht die de Speciale VN-Rapporteurs aan deze zaak hebben gegeven, en zoals het aanbod voor genoegdoening aangeeft, zijn mijn klachten ook bij de instelling [REDACTED] reeds bekend. Daarom is het misplaatst om nu het argument van verjaring te gebruiken.

•

Mijn klachten zijn tot op heden nooit nader onderzocht, ondanks mijn inspanningen door de jaren heen.

Mbt onvoldoende aanknopingspunten voor de delicten

- volledig dossier is beschikbaar , en ook getuigen zijn er nog.
- klachten zijn zeer ernstig, en dienen onderzocht te worden.

Er zijn voldoende aanknopingspunten voor de delicten

In het Ambtsbericht van 11 april 2016 wordt geschreven dat er onvoldoende aanknopingspunten voor de delicten zouden zijn. Echter, mijn **volledig dossier is beschikbaar, en ook getuigen zijn er nog.**

Er zijn bijvoorbeeld 2 verpleegkundigen die mij persoonlijk excuses hebben aangeboden, nadat ze naar aanleiding van mijn acties zijn gaan nadenken over wat ze hadden gedaan, en zij hebben hun spijt betuigt. Zij zijn het nooit vergeten. Ook zijn er nog diverse groepsleden en familieleden die gehoord kunnen worden.

*

Mijn klachten, en de afschuwelijke dingen die ik heb moeten meemaken als 16-, 17-, 18-jarige, zijn **zeer ernstig**. Separatie, fixatie, dwangmedicatie en de uiterst vernederende gedwongen visitaties zijn geen zaken waar men lichtzinnig mee om kan springen. Mijn klachten dienen absoluut nader onderzocht te worden.

*

Het gaat om een aangifte van zware mishandeling met voorbedachten rade en vrijheidsbeneming, waarbij het geweld dat op mij werd uitgeoefend zwaar lichamelijk en psychisch letsel veroorzaakte bij mij. Ik was destijds minderjarig.

De separeercel speelde een grote rol in mijn behandeling, en ik werd hierin veelvuldig eenzaam opgesloten, waardoor ik verstoken was van enig contact, aandacht, hulp of ondersteuning. In plaats van ondersteuning bij herstel van mijn geestelijke gezondheid, werden mij rechten afgenomen, en werd ik beschadigd door vernederende behandelingen, en emotioneel en fysiek verlaten. Dit veroorzaakte zwaar psychisch letsel.

Ook werd ik vastgebonden en gedrogeerd tegen mijn wil, en werd ik onderworpen aan vernederende gedwongen visitaties waarbij ik in mijn intieme delen betast werd, alvorens in totale eenzaamheid achtergelaten te worden in de separeercel, zonder enige steun.

De vele vormen van dwangtoepassingen hadden een zeer negatieve invloed op de kwaliteit van mijn leven. Door deze behandeling verslechterde mijn toestand significant, zoals ook is opgetekend in mijn dossier door de medewerkers van de instelling.

Bijvoorbeeld in het behandelplan van 26 januari 1995 noteren de psychiater en de verpleging dat mijn zelfbeschadigende gedrag toenam binnen enkele weken na aanvang van mijn opname. Zij schrijven: "eenmaal opgenomen ontstond er een regressief beeld waarin patiënte stoornissen ontwikkelde".

Er is voldoende bewijs om aan te tonen dat er sprake is van zware mishandeling en vrijheidsberoving.

Mbt vrijheidsberoving (1)

- geen wederrechtelijke vrijheidsberoving, want: separatie was deel van behandeling (c.q. volgens procedures)

→ separatie is geen zorg, maar mishandeling

→ Er is geen alternatief geboden. Zelfs bij zichtbare achteruitgang werd aanpak niet veranderd.

→ duidelijk in strijd met fundamentele rechten, (onderzoeken en Kinderrechtenverdrag)

→ behandelplan kan ook misstand zijn

"De mogelijkheid van inzet van separatie was in het behandelplan uitdrukkelijk opgenomen. Reeds op basis van deze feiten ontbreekt de wederrechtelijkheid aan het handelen van de kliniek,

- en zo die al zou kunnen worden aangenomen op basis van de onderzoeken (met kanttekening dat de onderzoeken van vele jaren na haar behandeling zijn), ontbreekt in ieder geval het opzet om klaagster wederrechtelijk van haar vrijheid te benemen."

Wederrechtelijke vrijheidsberoving

De wederrechtelijkheid blijkt uit het feit dat de gedwongen psychiatrische interventies een onnodige c.q. een onnodig-zware maatregel waren, en daarom niet aangewend behoorden te worden, omdat er minder-ingrijpende alternatieven mogelijk waren, zoals respectvolle ondersteuning, zoals blijkt tussen juli 1996 en mei 1997.

* *In plaats van dwang toe te passen had men steun kunnen bieden. Tussen juli 1996 en mei 1997 blijkt dat met een andere benadering mijn gedrag niet 'onbehandelbaar' of 'onhanteerbaar' was. Toen ik bij een andere kliniek met meer respect werd behandeld, zat ik niet langer in een continue strijd en verdwenen uiteindelijk ook mijn motivaties voor zelfbeschadiging en zelfmoordpogingen, en trad er herstel op. Het blijkt dus dat er wel minder-belastende behandel-alternatieven waren. De gedwongen psychiatrische interventies waren dus feitelijk een onnodige c.q. onnodig-zware maatregel en hadden dus voorkomen kunnen worden. Deze dwangtoepassingen hebben mij zwaar benadeeld en beschadigd.*

* *Eenzame opsluiting is traumatisch, en inmiddels heeft onderzoek aangetoond dat er blijvende schade optreedt bij eenzame opsluiting langer dan 15 dagen. Bronnen hiervan zijn al aangeleverd, zoals het thematisch rapport "Torture in Health Care Settings", A/HRC/22/53, van de Speciale VN-Rapporteur on Torture.*

* *Het door mij genoemde onderzoek (Unicef boek, 2005) in de brief van 26 januari 2016, refereert in de inleiding aan de totstandkoming van het Kinderrechtenverdrag (1989), en bevestigt o.a. het bestaan van de brede discussie over vrijheidsbeperkende maatregelen mbt kinderen en jongeren sinds de jaren 60,70, 80 van vorige eeuw. Er wordt in dit boek uitdrukkelijk meermaals benadrukt dat de kritiek op vrijheidsbeneming bij minderjarigen "geenszins nieuwe informatie" is, en in de referenties worden meer dan 60 onderzoeken genoemd van voor mijn opname (periode 1961-1993¹). De norm in het Kinderrechtenverdrag beschrijft ook dat vrijheidsbeneming bij minderjarigen zoveel mogelijk vermeden moet worden, en dat men dient te kijken naar alternatieven:*

Article 37 of the Convention (CRC 1989) and provisions of other international standards state that the deprivation of liberty of children must be a measure of last resort and for the shortest possible period of time. Respecting the rights of children therefore requires States Parties to find alternatives to the

¹ Meer dan 50 onderzoeken tussen 1961 en 1993: waarvan 1 uit de jaren 60, 4 uit de jaren 70, 21 uit de jaren 80, en 35 onderzoeken gedateerd tussen 1990 en 1993

deprivation of liberty of children or to replace confinement with alternatives at the earliest possible opportunity.

Nogmaals, uit wetenschappelijke studies blijkt niets van een afname van de kans van zelfmoord door eenzame opsluiting, zelfs integendeel, eenzame opsluiting vergroot de kans op toenemende psychosociale problematiek, en vergroot de kans op zelfbeschadiging en zelfmoord. Eenzame opsluiting is derhalve ook een onstreden maatregel binnen justitiele kringen, en kan dus niet als kwalitatieve zorg-interventie worden beschouwd.

Eenzame opsluiting en het toepassen van hardhandige dwang ten opzichte van minderjarigen met psychische problemen behoren tot de klassieke en duidelijkste vormen van kindermishandeling en verwaarlozing, en de medewerkers van de instelling hadden dit behoren te signaleren.

Mbt vrijheidsberoving (2)

- behandelplan kan ook misstand zijn
- opzet bewezen door uitgebreide separatie-plannen
- criteria: laatste redmiddel, proportionaliteit, doelmatigheid, en subsidiariteit.

•

Het feit dat de inzet van separatie was opgeschreven in mijn **behandelplan, biedt geen garantie tegen misbruik van separatie**, juist integendeel, het maakte het misbruik mogelijk. Daarbij waren ook mijn behandelplannen zelf onderhevig aan fouten en misstanden, en maakten deze deel uit van de opzettelijkheid.

•

De opzet is bewezen door de uitgebreide separatie-plannen. De separaties en andere dwangtoepassingen waren vooraf gepland en onderling besproken en werden bewust uitgevoerd, vaak op gezette tijden en arbitrair.

Het ultimum-remedium-beginsel verdraagt zich niet met continue dwangtoepassing zoals beschreven in de behandelplannen. De behandelplannen getuigen van een bewuste keuze van de behandelaren om mij gedurende langere tijd eenzaam op te sluiten en te onderwerpen aan tal van dwangmaatregelen, hetgeen opzettelijkheid bewijst.

Hieruit volgt dat mijn vrijheid mij opzettelijk ontnomen is zonder dat daar een (legitieme) reden voor was. Immers, alternatieve behandelopties waren mogelijk, maar de behandelaren kozen er desalniettemin toch opzettelijk voor om mij langdurig te onderwerpen aan talloze dwangtoepassingen, waarvan een contra-productief effect te verwachten was, en waarvan het contra-productieve effect ook al direct bij aanvang van deze maatregelen werd waargenomen en opgetekend door de behandelaren, waarna zij desondanks doorgingen met de dwangtoepassingen, en de dwangtoepassingen zelfs intensiveerden, waardoor ik zwaar beschadigd ben geraakt.

•

De dwangtoepassingen waren niet proportioneel, doelmatig, of subsidiair, en voldeden dus niet aan de criteria onder de wet BOPZ.

Mbt mishandeling (1)

"tot een zware mishandeling met voorbedachten rade kom ik ook niet, nu geen van de behandelaren actief betrokken is geweest bij het toebrengen van het oorspronkelijke letsel aan de klaagster (de doorgesneden peer heeft ze zichzelf toegebracht en de afgescheurde achillespees zou bij het voetballen zijn ontstaan). Als er sprake is geweest van het onthouden van de juiste zorg aan klaagster, dan zou dit na onderzoek eventueel als overtreding van artikel 300 lid 4 SR, 255 Sr of 308 Sr kunnen worden gekwalificeerd. Deze delicten zijn echter reeds verjaard."

- zelf toegebracht letsel is geen daad van behandelaar, maar verwaarlozing wel:
- behandelaar is verantwoordelijk/ actief betrokken bij hele scala van mishandeling, vrijheidsberoving, verwaarlozing

Behalve het verwaarlozen van mijn behoefte aan respectvolle steun om om te gaan met mijn psychosociale problematiek, werden ook een aantal basisbehoeften verwaarloosd, inclusief sociale, psychische en medische behoeften, wat inherent gerelateerd is aan stereotypering en discriminatie van GGZ-klanten, resulterend in het negeren van mijn visie en perspectieven in beslissingen die mij aangingen, inclusief over het bestaan van ernstig letsel en medische behandeling.

Er werd mij medische zorg onthouden op momenten dat het nodig was, hierdoor is mij letsel toegebracht. Was er tijdig ingegrepen met mijn lichamelijk letsel, waren mijn verwondingen minder zwaar geweest. Er was dan geen peetransplantatie aan mijn duim nodig geweest, maar een peeshechting had kunnen volstaan.

Of ik verwondingen bij mezelf heb veroorzaakt (al dan niet opzettelijk) doet niet ter zake bij de beoordeling of er sprake is van het opzettelijk toebrengen van zware verwondingen door toedoen van anderen. Immers, ook personen die aan zelfbeschadiging doen kunnen slachtoffer worden van mishandeling en verwaarlozing door anderen.

Het feit dat ik worstelde met zelfbeschadiging was feitelijk de kern van mijn hulpvraag, maar in plaats van hulp te bieden, werd mijn problematiek door de behandelaars enkel gebruikt als rechtvaardiging voor voortdurende vrijheidsbeneming. Het overgrote deel van de behandeling heb ik eenzaam opgesloten gezeten tussen 4 muren zonder enig contact, zonder hulp, en ontdaan van enige waardigheid.

De behandelaars waren verantwoordelijk voor de behandeling die ik moest ondergaan. Zij namen de formele beslissingen over of ik wel of geen medische hulp zou krijgen, en via de behandelplannen en andere instructies waren zij actief betrokken bij het hele scala van ernstige mishandeling, vrijheidsberoving en verwaarlozing dat ik heb moeten doorstaan als minderjarige. Zij hebben willens en wetens gekozen voor een aaneenschakeling van dwangtoepassingen, waarbij mij mijn vrijheid en lichamelijke en geestelijke integriteit werd afgenomen en ik als mens zwaar beschadigd werd. De behandelaars zijn dus wel degelijk actief betrokken en verantwoordelijk voor de zware mishandeling met voorbedachten rade.

Mbt mishandeling (2)

→ argument van verjaring is misplaatst, klacht is veel omvangrijker dan onthouden van zorg.

Mijn klachten gaan verder dan enkel het onthouden van goede zorg. Het onthouden van medische zorg is feitelijk een illustratie van de vreselijke attitude en bejegening waar ik aan was blootgesteld, waarbij ik een totaal gebrek aan inspraak en zeggenschap had, en mijn klachten, mijn uitingen totaal niet serieus werden genomen. Mijn leed bleef onopgemerkt, en werd zelfs afgedaan als aanstellerij, terwijl ik zwaar letsel had. Dit soort excessieve voorvallen zijn duidelijke illustraties van mishandeling en verwaarlozing.

Het argument van verjaring is volledig misplaatst, aangezien mijn klacht veel omvangrijker is dan het onthouden van medische zorg. Mijn gehele behandeling bij de instelling [REDACTED] (1994-1996) bestond hoofdzakelijk uit wederrechtelijke vrijheidsbeneming en zware mishandeling met voorbedachten rade.

Afsluiting

Ik heb als minderjarige afschuwelijke dingen moeten doorstaan, en ik zie het als mijn morele plicht om op te staan tegen dit onrecht, en de juridische wegen te begaan zodat dit voorkomen kan worden voor de huidige en toekomstige generaties. Ik ben al vele jaren aan het vechten voor gerechtigheid. Ik hoop dat er hier vandaag een verschil gemaakt kan worden.

Er is voldoende bewijs om aan te tonen dat er sprake is van vrijheidsbeneming en zware mishandeling met voorbedachten rade.

De beslissing van de Officier van Justitie om geen nader opsporingsonderzoek te doen, en het advies van de Advocaat-Generaal om mijn klacht tegen deze beslissing af te wijzen, omdat er geen onderzoeksindicaties zouden zijn en geen aanknopingspunten om nader onderzoek te verrichten, is een juridische dwaling die hier nu rechtgezet dient te worden.

Ik verzoek u dan ook mijn beklag tegen de in geding zijnde beslissing d.d. 26 januari 2016 van de Officier van Justitie [REDACTED] gegrond te verklaren en te beslissen dat er tot een strafrechtelijk onderzoek moet worden overgegaan.

.....